

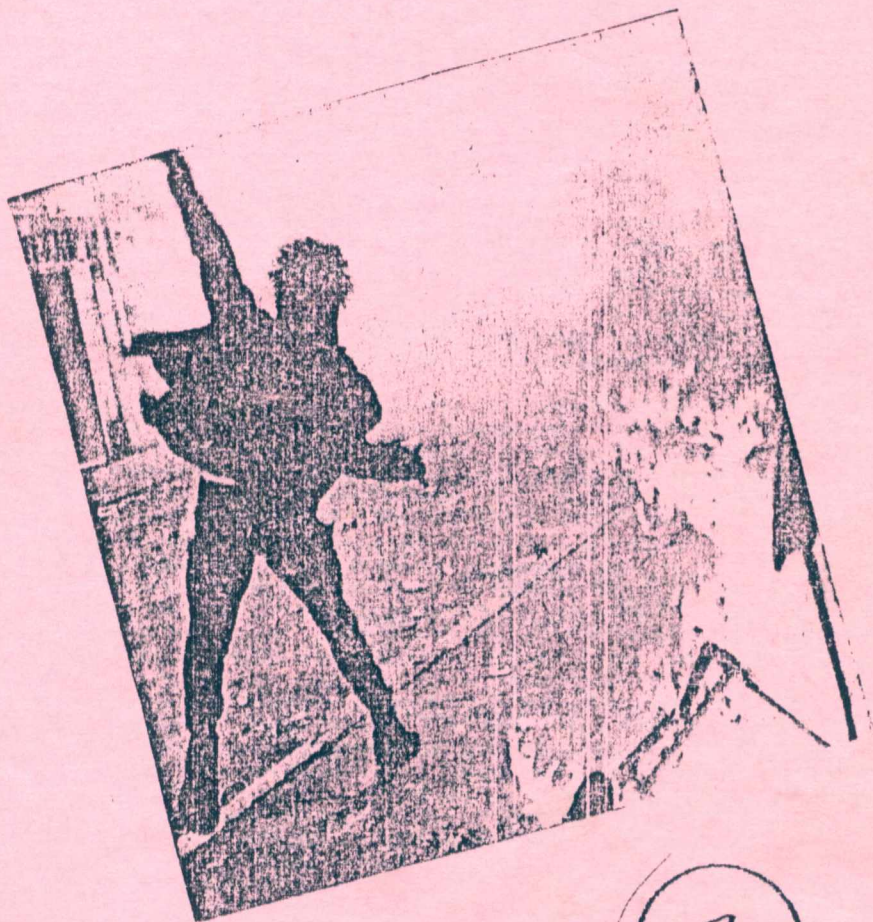
ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙ Α

Β' ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΑΣΟΕΕ

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ Ο.

ΔΡΧ. 100

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ '90 - '91:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΦΙΟΒΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ,

ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΦΙΟΒΗΤΗΣΗΣ

Της συντάξης...

Και περιοδικό λοιπόν. Γιατί όχι;

Μερικές φορές ορισμένα πράγματα λειτουργούν αντίστροφα και δημιουργούν εντελώς αντίστροφα αποτελέσματα από τα προσδοκώμενα. Η καταθλιπτική ~~και~~ συντηρητική ηγεμονία στην Ελληνική κοινωνία προκάλεσε την εκρηξη ενός κινήματος που έσπασε τη βιτρίνα και αμφισβήτησε την πολιτική ηγεμονία του συντηρητισμού.

Αυτό το κίνημα δεν το γεννήσε κανένας κομματικός (ή μη) μηχανισμός. Το γεννήσε η ανάγκη των νέων ανθρώπων να αντιδράσουν σε μια κοινωνική πραγματικότητα και σε μια προοπτική που περιφρονεί τις ανάγκες τους και ισοπεδώνει τα όνειρά τους. Η ανάγκη να εκφραστεί αντίσταση σε μια επιθετική πολιτική και διεκδίκηση των δικαιωμάτων και των αναγκών της νεολαίας, σχημάτισαν σχνα ορισμένα κριτήρια και αξίες, πρότυπα ζωής και συμπεριφοράς, που θα συνοδεύουν τον καθένα μας για καιρό. Η απελευθέρωση των αναγκών, των συναισθημάτων, των ονείρων και της σκέψης, οδήγησε στην αναζήτηση καινούργιων τρόπων έκφρασης.

Για όλους εμάς που έχουμε κάτι να πούμε, για όλους εμάς που θέλουμε ν' ανοίξουμε μια κουβέντα για όσα έγιναν (οχι για να κλείσει ο κύκλος της εξέγερσης αλλά για να δυναμώσει το κίνημά μας), για τους λόγους που αναφερθήκαν πιο πάνω, αλλά και για άλλους πολλούς που δεν αραδιαζονται εύκολα σε μια κολλά χαρτί, αυτό το έντυπο δεν πρέπει να γίνει υποθεση πεντε "ειδικών της πολιτικής".

Μπορεί και πρέπει να γίνει μέσο έκφρασης και αντιπαράθεσης όλων αυτών που έδωσαν και δίνουν τη μάχη στις συνέλευσεις, στις διαδηλώσεις, στις καταλήψεις, στα οδοφράγματα.

Η συνέχεια επί του πλεστηρίου...

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

οι προβοκάτορες
για ένα κίνημα με συνέχεια
νυχτερινοί διάλογοι
για ποιά εκπαιδευση - σε ποιά κοινωνία
για την έρευνα
CNN-live
γιατί; (μια άποψη για το πόλεμο)
η οικολογική καταστροφή από τη σύρραξη στο Περδικό
νέα απ' τα Χανιά
ποινικοποίηση του ειρηνιστικού
παραμύθι για μεγάλα παιδιά
Αμερική δηλώνω θαυμάστριά σου!
ποίηση
για το Νίκο Τεμπονέρα
Μάθαμε να ξεχωρίζουμε τον ήλιο

"η ομαλότητα είναι μια πανίδα,
οι προβοκάτορες δεν έχουνε πατρίδα"

προβοκάτορας-βαλτός που υποκινεί στασιαστικές ενέργειες για να προκαλέσει
αντίποινα. (Λεξικό της ελληνικής γλώσσας -Το γράμμα λ, φ, τ, ρ, α, λ, υ, ν)

Σίγουρα είμαστε προβοκάτορες. Στηρίζουμε στασιαστικές ενέργειες από τη
θέλησή μας για ζωή. Μια ζωή όπως τη λαχταρούμε και την ονειρευόμαστε. Τα
αντίποινα ωστόσο τα προκαλούν αυτοί που θέλουν να μας ελέγχουν και να μας
καθυποτάσουν, επειδή δεν ανέχονται αντιρρήσεις και αμφισβητήσεις στα σχέδια
χειραγώγησης που θέλουν να μας επιβάλλουν. Ρόλος τους είναι να μας καθυδηγούν.
Κι όταν αρνηθούμε τον δικό μας ρόλο -της αιώνιας γονυκλυσίας μας στο
"μεγαλειό" τους -είναι φυσικό να θέλουν να μας ξιναμαντρώσουν. Με όποιο τρόπο
μπορούν.

Ας μην τους κάνουμε το χατίρι. Ας σταθούμε εμπόδιο στα όποια
(γραφευοκρατικά, κεφαλαιοκρατικά, εξουσιαστικά) προγράμματά τους. Ας μη γίνουμε
πειραματόζωα στο εργαστήριο αφυδάτωσης της ύπαρξής μας. Όπως και νά'χει τα
κουφια λόγια τους, οι σάπιες σχέσεις τους, η μίζερη ζωή τους και οι σκοτεινές
υποσχέσεις τους δεν μας πείθουν. Αρθρώνουμε τον δικό μας λόγο, χτίζουμε τις
δικές μας σχέσεις, δημιουργούμε το δικό μας ζωτικό χώρο. Αυτή είναι η ανταμοιβή
μας και τα δικά μας αντίποινα στην κοινωνία-φυλακή σκέψης και δράσης που
ετοιμάζουν για το μέλλον μας.

Μερικές βδομάδες κατάληψης άφησαν στον καθένα-καθεμιά μια μικρή εμπειρία
συλλογικής δράσης, χαράς και πίκρας, κούρασης και διασκέδασης, αμφισβήτησης και
κριτικής. Μια μίνι απόπειρα να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας-με λάθη αλλά
και κατακτήσεις, ανεκμετάλλετες δυνατότητες, θολές προοπτικές, revolution light
διεκδικήσεις. Μπορούμε να κάνουμε τη συνέχεια απολαυστικότερη και
εποικοδομητικότερη. Επειδή η γκρίνια είναι μίζερο πράγμα-άλλωστε όλοιε μας
έχουμε βγάλει τα συμπεράσματά μας- θα μείνω σε μια γενική διαπίστωση. Αρκετές
φορές νιώσαμε ότι οι ώρες περνούσαν βραδυστατικά αργά κι όχι δημιουργικά.
Ελλείψε σ'ένα βαθμό η ενεργοποίηση του καθένα-καθεμιάς, οι πρωτοβουλίες και ο
αυτοοργανισμός που θα καθιστούσαν επιβίωση την οργάνωση της εσωτερικής ζωής της
κατάληψης όπως μπορεί ο καθένας-καθεμιά να την αντιληφθεί. Οι δραστηριότητες
που θα έδιναν διέξοδο στις αναζητήσεις μας, που θα μας έκαναν να χαϊρόμαστε-με
την παρουσία μας και συμμετοχή μας σε μια κατάληψη-περισσότερο. Οι ευκαιρίες
για δημιουργία καταστάσεων υπάρχουν πάντα όσο υπάρχει όρεξη. Θα μπορούσαμε για
παράδειγμα να λειτουργήσουμε το στέκι του 5ου ορόφου ως πυρήνα
δραστηριοποίησης για ζητήματα που μας απασχολούν μέσα και έξω από το φοιτητικό
χώρο. Απορίες για προβληματισμούς έχουμε πολλές. Περιεχόμενο της γνώσης στα
αστικά πανεπιστήμια, πόλεμος πετρελαίου και διολισθισμός σε βάρος αβίων θυμάτων, οι
σχέσεις κυριαρχίας που μας συνθλίβουν, η καθημερινή μας συντριβή σ'ένα κόσμο
εχθρικό που δεν ανέχεται το γεγονός ότι δεν είμαστε όλοι ίδιοι κι ότι δεν
έχουμε όλοι τις ίδιες ανάγκες και επιθυμίες. Μπορούμε ο καθένας-καθεμιά
ξεχωριστά κι όλοι-όλες μαζί να συνθέσουμε μια πολύχρωμη ζωγραφιά διακίνησης
ιδεών, δράσης και αντίστασης στην καθημερινή απρόκλητη φθορά.

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΜΑΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗ.

Ιωάννα*

Υ.Γ., απόρροια αισιόδοξου παραληρήματος - απόπειρα εγκαίνιας διαλόγου γύρω από
θέμα, μετά την απομάκρυνση από το στυλό ουδέν λάθος
αναγνωρίζεται. ημερομηνία λήξης όταν το πλάγμα αρχίσει και μας παραβρωμίσει.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

"Τίποτα δεν είναι πιο περίεργο από την πρώτη αναμπουμπούλα μιας εξέγερσης. Ξεσπά με μιας ολόυθε. Είχε προβλεφθεί; Ναι. Είχε προετοιμαστεί; Όχι. Από που βγαίνει; Από το λιθόστρωτο. Από που έπνευσε; Από το σύννεφο."

B. Ουγκό.

Όλα ξεκίνησαν με εκείνο το πολυνομοσχέδιο σε μια κυριακάτικη εφημερίδα του Οκτώβρη. Από τότε μέχρι σήμερα έγιναν τόσα πολλά, που αν καθόταν κανείς να τα διηγηθεί θα γέμιζε βιβλία ολόκληρα. Ηδη δεν είναι και λίγα τα όσα γραφτήκαν για τη γενιά των UFO, των video και των computers, που έγινε η γενιά των οδοφράγματος και της κοινωνικής εξέγερσης, σοκάροντας μια ολόκληρη κοινωνία κι αλλάζοντας μέσα σε λίγες βδομάδες δεδομένα και θέσφατα δικακτιών.

Κι είναι πραγματικά παράδοξο κι εντυπωσιακό, πως η καταθλιπτική συντηρητική υπεροχή στην ελληνική κοινωνία γεννήσε μια έκρηξη ριζοσπαστισμού και απελευθέρωσης ιδεών και οραμάτων. Είναι εντυπωσιακό πως η βασιλεία του ατομισμού, του βωλεματος και του πρότυπου του νέου-γιατρού, κατέρρευσε και διαλύθηκε από ορμητικό πατάμι της συλλογικότητας.

Εντυπωσιακό αλλά όχι και ανεξήγητο. Η ολομέτωπη επίθεση που εξαπέλυσε η κυβέρνηση - με τη συνέταση της αντιπολίτευσης - ενάντια σε κατώκτησεις και δικαιώματα συσώρεσε το εκρηκτικό υλικό της εξέγερσης. Ο νέος που κατέρηκε στους δρόμους και συγκρούστηκε, έχει ζήσει τη λιτότητα μέσα στο ίδιο του το σπίτι. Εκεί ζήσει το ψάσμα της ανεργίας και της ανασφάλειας είτε σαν απειλή για τους εργαζόμενους γονείς του, είτε σαν το μέλλον του που κάθε άλλο παρά φωτεινό δείχνει. Μέσα στην έκρηξη της επιστημονικο-τεχνικής επανάστασης νιώθεις ανάγκες του να πολλαπλασιάζονται και ταυτόχρονα βλέπει τα δικαιώματα του να συρικνώνονται. Οι πιο απλές και στοιχειώδεις απαιτήσεις του για σωστή και πολυπλευρή μόρφωση, για δουλειά, για κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα φαντάζουν όνειρα απίστευτα.

Αν τα προεδρικά διατάγματα και τα δημοσιεύματα για το πολυνομοσχέδιο ήταν η απίθα, η λεηλασία αναγκών και δικαιωμάτων ήταν το εύλεκτο υλικό. Η εξέγερση γεννήθηκε λοιπόν μέσα στην περίοδο επέλασης της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και ήταν επόμενο να έρθει χρήγορα αντιμετώπιση μ' αυτήν.

Και είναι πραγματικά εκπληκτικό, την εποχή της ήττας και της περιθωριοποίησης των ιδεών της κοινωνικής απελευθέρωσης, της αποτυχίας όλων των ρευμάτων του επαναστατικού κινήματος (από τον μαρξισμό - λενινισμό μέχρι τον αναρχισμό), να ερμηνεύονται τα σύγχρονα κοινωνικά φαινόμενα και να γίνουν θεωρία για μαζική δράση. Είναι εκπληκτικό σε μια τέτοια εποχή να γεννιέται ένα μαζικότατο κίνημα πρωτόγνωρα αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Γι' αυτό και αποτελεί πραγματικά ιστορικό στοιχείο για τις δυνάμεις της κοινωνικής ανατροπής, αν θα μπορούσαν αφομοιώσουν και να επεξεργαστούν τα χαρακτηριστικά αυτού του κινήματος.

Κι ακόμη αποτελεί ιστορικό στοιχείο αν οι χιλιάδες αγωνιστές, που ανεδείχθησαν αυτή η κοινωνική μάχη, θα μπορούσαν να βρουν τους δρόμους και τις μορφές για την ύπαρξη ενός κινήματος με συνέπεια, διάρκεια και αντοχή.

Το σημαντικότερο ίσως απ' όλα τα συμπεράσματα που πρέπει να βγάλει κανείς είναι πως έχουμε να κάνουμε μ' ένα από τα ελαχίστα ιστορικά-κοινωνικά κινήματα στο εσωτερικό του οποίου δεν αντιπαρετέθηκαν κλειστά ιδεολογικά συστήματα, συγκροτημένα και ολοκληρωμένα ιδεολογικά ρεύματα (εξίστα δεν υπήρξαν τέτοια).

Αν αντιπαρετέθηκαν δυο "γραμμές" στο εσωτερικό του κινήματος, η μία ήταν αυτή που απαιτούσε τη σύνθεση όλων των απόψεων και τάσεων και την εκφρασση όλων αγωνιστών και η άλλη ήταν η παραδοσιακή αντίληψη των πολιτικών ομάδων, που βλέποντας σ' αυτό το κίνημα την τελευταία ευκαιρία τους να επιβιώσουν, επεδίωκε την υποταγή του κινήματος στην αντίληψη τους.

Η κυριαρχία της πρώτης αντίληψης κρίθηκε όχι μόνο λόγω της ιδεολογικής-πολιτικής ανεπάρκειας αυτών των ομάδων, αλλά κυρίως γιατί ο όγκος και οι διαθέσεις των ανένταχτων αγωνιστών ήταν εκείνες, που καθόριζε πάντα τη "συμπεριφορά" του κινήματος. Και γιατί τα ιδεολογικά χαρακτηριστικά που ανέπτυξε το κίνημα πήγαιναν απ' τις ίδιες τις ανάγκες του αγώνα.

Η ΜΙΣΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΓΚΑΙΟΥ

Ετσι λοιπόν, απεικονίσαμε και απαιτούμε, ότι δικαιούμαστε κι έχουμε ανάγκη και όχι ότι χωράει στα όρια του συστήματος. Ως στριμώξαμε το αναγκάλιο στη μιζέρια του επικού, κι αυτό ακριβώς και μετράμε νίκες. Γι' αυτό και είμαστε αυθεντικοί κι όχι πολιτικάντηδες. Από αυτή την αντίληψη, της διεκδίκησης του αναγκάλιου, αναπτύχθηκε η μαζικότητα και η αποφασιστικότητα του κινήματος. Από κει πηδάει όμως κι ο αντικαπιταλιστικός του χαρακτήρας. Γιατί οι ανάγκες και τα δικαιώματά μας δεν χωράνε στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, έρχονται αντιμέτωπες μ' αυτό. Ετσι η άμεση πάλη συνδέεται με την προοπτική μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης, μέσα από το δρόμο και το κριτήριο των κοινωνικών αλλαγών.

Η ίδια η ένταση της κοινωνικής αντιπαράθεσης μας οδήγησε στο να είμαστε ανυποχώρητοι και αποφασισμένοι. Μας έρχε να μην παζαρεύουμε και να μην βάζουμε όρια στις μορφές πάλης και στην ανάπτυξη του κινήματος. Μάθαμε ακόμα να μην επιιστούμαστε κανένα εκπρόσωπο (ακόμα και τους συναγωνιστές μας), κι αν δεν φτάσαμε στο επίπεδο της εκλογής αρετών-ανακλήτων εκπροσώπων και του άμεσου ελέγχου τους, ωστόσο αναπτύξαμε κάποιες μορφές άμεσης δημοκρατίας, που καμιά σχέση δεν έχουν με τα γραφειοκρατικά Δ.Σ., τον κοινοβουλευτισμό και τον κομματισμό του παλιού φουτιχτού κινήματος.

Χαρακτηρίσθηκε από την καπιταλιστική λογική της "αναβάθμισης", του εκσυγχρονισμού, του ανταγωνισμού, της ανάπτυξης, της ουδέτερης επιστήμης. Στην αναβάθμιση μιζέρια τους αντιπαράθεσαμε την αναβάθμιση της συλλογικότητας μας.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΜΕ ΜΟΝΙΜΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Με αυτόν ή με τον άλλο τρόπο, το κίνημα αναζήτησε σκιά κάποιες νέες αξίες, ένα άλλο περιεχόμενο ζωής. Τα συνθήματα, που καλούσαν στην πάλη "για μια άλλη κοινωνία", εξέφραζαν την αναζήτηση ενός άλλου τύπου κοινωνικής οργάνωσης. Και αυτή η αναζήτηση, είναι υπόθεση όλων των αγωνιστών που πήραν το βάπτισμα του πυρός στη μάχη, που δεν ήταν παρά ένα μέρος του κοινωνικού πολέμου.

Είναι λοιπόν ανάγκη να δούμε σήμερα, πώς θα συνεχίσει να εκφράζεται, να δρά και να διεκδικεί αυτός ο κόσμος. Πώς θα αποκτήσει μονιμότητα και διάρκεια αυτό το κίνημα. Αλλά και πώς θα καταφέρουμε να βαθύνουμε αυτά τα πολιτικά και ιδεολογικά του χαρακτηριστικά.

Γ' αυτή την προσπάθεια είναι λάθος να ξεκινάμε ότι σ' αυτό το κίνημα δε μπορεί να επιβληθεί "απ' έξω" κανένα ιδεολογικό σύστημα. Γι' αυτό και η όποια ιδεολογικο-πολιτική συσπείρωση αγωνιστών δε μπορεί, σε καμία περίπτωση να γίνει, κατ' αρχήν, στη βάση ενός συγκεκριμένου ρεύματος, π.χ. του μαρξισμού-λενινισμού. Μπορεί και πρέπει να γίνεται στη βάση της ιδέας της κοινωνικής απελευθέρωσης. Ούτε και μπορούμε βέβαια να καθορίσουμε από πριν τις μορφές συλλογικότητας. Μπορεί να είναι ένα περιοδικό ή ένας σταθμός, κυρίως μπορεί να 'ναι κάποια συνδικαλιστικά σχήματα, που θα αποκτούν ιδεολογικο-πολιτικά χαρακτηριστικά.

Και είναι ανάγκη να ανοίξει επιτέλους η συζήτηση για τα ζητήματα, που όλες οι παλιές και δοκιμασμένες αγωνίες έχουν ξεπλύνει. Από τη συνδοίκηση μέχρι τη συμμετοχή ή όχι στις φουτιχτές εκλογές (και με ποιους όρους) κι από το ρόλο και το χαρακτήρα του κράτους, μέχρι τις μέχρι τώρα απόπειρες οικοδόμησης μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης.

Ετσι, ώστε η επόμενη έξαρση του κινήματος να μας βρει ακόμα πιο μακριά.

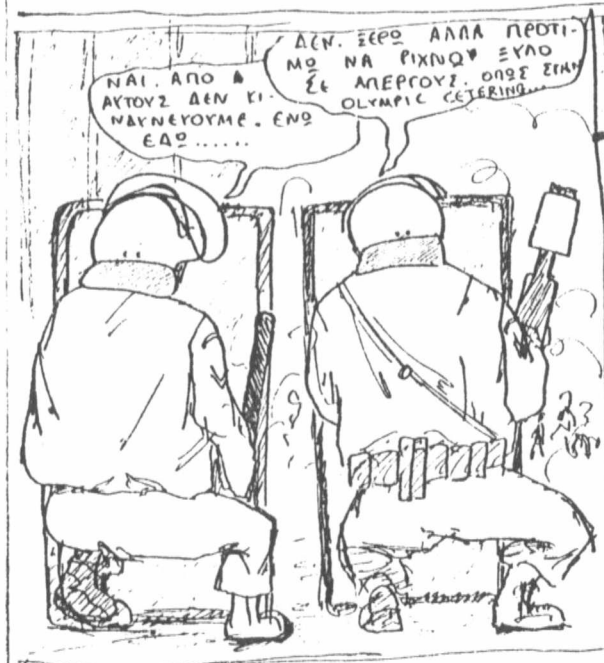
Ομητρης Μαρτίλης

ALFA

ΝΑΙ... ΠΑΡΟΛΑ ΤΑ ΒΑΡΥΝΟΝΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΦΑΕΙ

ΤΙ ΝΥΧΤΑ ΚΙ ΑΥΤΗ ΕΕ??!! ΤΑ ΚΡΑΘΠΑΙΔΑ ΚΡΑΤΑΝΕ ΓΕΡΑ....

ΝΑΙ, ΑΠΟ Α ΑΚΟΥΣ ΔΕΝ ΚΙ ΜΑΥΝΕΥΟΥΜΕ. ΕΝΩ ΕΑΘ.....

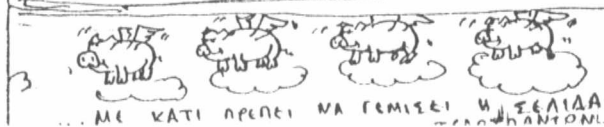
ΔΕΝ. ΞΕΡΩ ΑΛΛΑ ΠΡΟΤΙ- ΜΟ ΝΑ ΡΙΧΝΩ ΞΥΛΟ ΣΕ ΑΠΕΡΓΟΥΣ. ΟΠΩΣ ΣΤΗΝ OLYMPIC CETERING.

ΠΡΟΤΙΝΕ!!

ΔΥΣΚΟΛΟ ΕΡΩΤΗΜΑ!!

ΝΑΙ ΟΥΝΟ... ΟΥΧΧ!!

ΜΕ ΚΑΤΙ ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΓΕΜΙΣΕΙ Η ΞΕΛΙΔΑ...

...ΚΑΛΑ ΜΟΥ ΕΛΕΓΕ ΕΜΕΝΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΝΑ ΓΙΝΩ ΧΑΣΑΠΗΣ....

ΚΑΘΚΙΑ!! ΑΙΧΙΔΙΑ!!

ΠΩΣ ΚΟΝΤΑ
ΕΧΕΙ ΠΑΝΣΙΑΤΕΙ
ΑΥΤΟΣ Ο ΠΟΥΣΤΗΣ...
ΦΑΤΟΝ!!!

...ΝΑΙ ΚΑΙ ΕΓΩ ΗΘΕΛΑ ΜΗ
ΓΙΝΕ ΠΟΙΗΤΗΣ... Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ...
ΚΑΤΑ ΒΑΘΟΣ ΕΧΩ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΨΥΧΗ ΕΓΩ....

...ΔΙΑΒΟΛΕ, ΔΕΝ ΤΟ
ΠΕΤΥΧΑ ΤΟ ΚΑΘΗΚΙ...

...ΧΑΜΗΛΟΣ ΜΙΣΘΟΣ, ΔΕΤΑΘΕΣ
ΟΡΑΡΙΟ, ΚΙ' ΑΝ ΦΑΣ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑ
ΚΥΣΟΠΑΙΔΟ ΣΕ ΔΙΚΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΣΕ
ΔΙΑΣΤΡΟΥΝ ΣΤΗ "ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ"
ΟΠΩΣ ΤΩΝ ΕΚΟΜΟΙΡΟ ΤΩΝ
ΜΕΛΙΣΤΑ...

...ΕΤΟ ΚΑΙ ΑΝ
ΤΕΛΙΚΑ ΣΕ
ΑΦΕΣΟΥΝ...

...ΚΑΙ ΡΕ ΓΑΜΕΤΟ ΜΠΟ
ΡΕΙ ΝΑ ΗΜΑΣΤΕ ΜΠΑΤΣΟΙ
ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΗΜΑΣΤΕ...

...ΟΥΤΕ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ...

...ΟΥΤΕ ΔΟΜΟΦΟΝΟΙ...

Kostas
AZOEE

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ - ΣΕ ΠΟΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Εχω ξεκινήσει εδώ και μέρες να γράψω ένα άρθρο για την εκπαίδευση και κάθε φορά το σκίζω γιατί το θεωρώ αποσπασματικό. Δεν γίνεται λοιπόν να διαχωρίσω την εκπαίδευση από το οικονομικό σύστημα και τις κοινωνικές διεργασίες που το διέπουν.

Ισως γιατί η πολιτική κοινωνία που ζω δεν με εκφράζει αλλά με ισοπεδώνει στην κυρίαρχη έκφρασή της, ίσως γιατί ζητώ να είμαι μέλος μιας κοινωνίας όπου κάθε εξουσία θα είναι μικρή και αμφισβητήσιμη, ίσως γιατί αμφισβητώ τις δομές και τους θεσμούς ενός συστήματος που αρνείται επίμονα το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης των επιθυμιών μου σαν άνθρωπος και σαν πολίτης, που το μόνο που δεν θέλει για μένα είναι η απόκτηση μιας κριτικής σχέσης με τη γνώση, ΓΙΑΤΙ φοβάται πως τότε θα το αμφισβητήσω, πως τότε θα σπάσει ο συνδετικός ιστός που αυτό έχει "οριοθετήσει", ΓΙΑΤΙ όταν το προσωπικό και το κοινωνικό γίνουν ΠΟΛΙΤΙΚΗ τότε θα φανεί η χυμνία και το αδιέξοδο αυτού που ονομάζεται καπιταλισμός, ΓΙΑΤΙ τότε η συσσωρευμένη ανθρώπινη εμπειρία και σκέψη μπορεί να συνθέσει διαλεκτικά τις ανθρώπινες συγκρούσεις μέσα από μία ανθρώπινη επικοινωνία και όχι από τη λογική που πείθει με μεχαιτόνους βομβών σε ζυγολόπαδα.

Γιατί όταν αποκτάς ένα επίπεδο γνώσης και πληροφόρησης αποκτάς κρίση και άποψη και τότε η άποψη γίνεται ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ και παύεις να 'σαι παθητικός δέκτης, γιατί τότε δεν είσαι πλέον πειθήνιο όργανο της λογικής της ιδιοποίησης, της υπεραξίας και της μεγιστοποίησης του κέρδους. Τότε ανακαλύπτεις τη μιζέρια που λέγεται άκριτος καταναλωτισμός, πλαστικοποίηση της καθημερινής ζωής, ατομισμός. Τότε ανακαλύπτεις ότι έχεις τη δυνατότητα να καθορίσεις εσύ τους όρους για την ποιότητα της δικής σου ζωής και όχι να ζεις με τους όρους που σου "προσφέρουν" εξοθλιγμένοι, μακιαβελλικοί ηγετίσκοι, που ηδονίζονται με εθρانا και ΜΜΕ. Επειδή λοιπόν θεωρώ τιποτένιους ανθρώπινους αυτούς που μου προσφέρονται σαν εφόδους και ηγεσίες, χ'αυτό δεν μπορώ να γράψω για την εκπαίδευση ξεκομμένα από το κοινωνικό χλίμα.

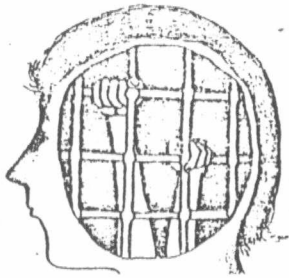
Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ, μέσα από τις οξυμένες σχέσεις εξουσιαστικών και εξουσιαζόμενων τάξεων και μέσα από την οικονομική ανισότητα που συνεχώς διευρύνεται, για να επιβιώσει, χρειάζεται μια σειρά από μηχανισμούς.

**Για την ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ των κοινωνικών αγώνων υπάρχουν θεσμοθετημένοι νόμοι, αλλά κυρίως αστυνομία οι οποίοι και έχουν μία συγκεκριμένη ιδεολογία, μία ιδεολογία που είναι αναγκαία για την επιβολή της τάξης και της πειθαρχίας των πολιτών στο κυρίαρχο κοινωνικό πρότυπο.

**Για την ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ του συστήματος και για τη διαίτησή του υπάρχουν οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους (εκκλησία, σχολείο, οικογένεια) που αναπαράχουν το κυρίαρχο σύστημα αξιών.

Η εκπαιδευτική λοιπόν διαδικασία είναι ένας από τους κυριότερους ΙΜΚ, που "φροντίζει" για τον καταμερισμό εργασίας, για την κοινωνική ανισότητα μέσω "αξιοκρατικών" μεθόδων, όπως βαθμολογία, απόριψη, προβιβασμός, κ.α., ή που δίνει τα πρότυπα και τα κίνητρα για την ιεράρχηση της εξουσίας και για τον κοινωνικό εφησυχασμό.

Το Πανεπιστήμιο, σαν η ανώτερη βαθμίδα της εκπαιδευτικής διαδικασίας, έχει ιδιαίτερο βάρος μια και πρέπει να "παράγει" τους ανώτερους οργανικά "υπαλλήλους" στην κλίμακα της καπιταλιστικής παραγωγής. Εδώ, η αντανάκλαση του καταμερισμού εργασίας φέρεται μέσα από τις σχέσεις εξουσίας μεταξύ καθηγητών-φοιτητών, ΔΕΠ-ΕΔΙΠΥ, φοιτητών μεταξύ τους, κ.λ.π.. Εδώ φέρεται ολοκάθαρα ότι η βαθμολογία και η απόριψη στο εκπαιδευτικό στάδιο, που είναι και μεταβατικό από την εφηβεία στην παραγωγή, αντιστοιχούν στο ρόλο που παίζει ο μισθός και το ψάγμα της ανεργίας στην παραγωγή. Συνεπώς όχι μόνο δεν προσφέρει γνώση αλλά ουσιαστικά εκπαιδεύει τον άνθρωπο για να δεχθεί την κατεστημένη τάξη πραγμάτων. Επειδή δε ο σύγχρονος καπιταλισμός και η αύξηση της παραγωγικότητας απαιτούν εξειδίκευση της εργασίας, η κατάτμηση του γνωστικού αντικείμενου θεωρείται "αναβάθμιση των σπουδών".

Ποιός λοιπόν θα απαντήσει στο γιατί αποκρύπτεται ο κοινωνικός ρόλος της οικονομικής επιστήμης; Όταν η "Μαρξιστική Θεωρία" διδάσκεται στο HARVARD και στο Berklay και γίνεται αντικείμενο κρίσεων και επικρίσεων σε όλο τον κόσμο, στην Α.Ε.Ε.Ο.Ε. (νυν Ο.Π.Α.) υποβαθμίζεται ο ρόλος της.

Πού είναι η περίφημη αντιπαράθεση Νοκλассικών, Κεϋνσιανών, Νεοκλαρντιανών, Μαρξιστών, Νεομαρξιστών, Μονεταριστών; Μήπως αφήνεται στην καλή διάθεση κάποιων διδασκόντων; Μήπως ανάλογα με την πολιτική τοποθέτηση του κάθε καθηγητή έχουμε και το ανάλογο "καπέλωμα"; Γιατί όλοι βέβαια κόπτονται για το αντίκρουσμα του πτωχού στην κοινωνία, λες και η κοινωνία είναι η μόνη αγορά.

Πού είναι οι αναλλακτικές θεωρίες και απόψεις για το ενεργειακό και για τις επιπτώσεις στο οικοσύστημα; Τι σημαίνει σήμερα ανάπτυξη και με ποιά κόστος;

Γιατί διαφέρει η πανεπιστημιακή κοινότητα σε προβλήματα όπως ο πόλεμος, η οικολογική καταστροφή, ο κρατικός καταρκτισμός, λες και η οικονομική επιστήμη είναι ουδέτερη σε έναν κόσμο όμορφο, αχχελικό πλάσμενο; Πού είναι το "τσιμέντο" επικοινωνίας μεταξύ καθηγητών και φοιτητών; Μήπως μέσα από γραφειοκρατικές διαδικασίες με όρους "ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕ....";

Μήπως η συνεχής επικέντρωση στο ειδικό κατορθώνει τελικά την αποξένωση του φοιτητή από το αντικείμενο της γνώσης του, τη σύγκριση και την ισοπέδωση των θεωριών, με αποτέλεσμα την αλλοτρίωσή του μέσα απο "παπαχαλίες" και την έλλειψη κριτικής ΑΡΑ ουσιαστικά άχνοια του γνωστικού αντικειμένου; Είναι λοιπόν το όνειρο του manager που πρέπει να έχουμε σαν πολιτικό υποκείμενο;

Πέρα από τη φετιχοποίηση του επαγγέλματος, ποιός θα εξηγήσει γιατί κυρίαρχα αυτό που επισυνάπτεται στη σχέση διδασκόντος-διδασκόμενου είναι μία σχέση που βασίζεται στο φόβο και στο αίσθημα κατωτερότητας και όχι σε μία πραγματική επικοινωνία; Η υπερβολή των μαζικών κοπιμάτων οφείλεται στη χαμηλή νοημοσύνη των φοιτητών, ή μήπως υπάρχει ουσιαστικό πρόβλημα επικοινωνίας και πως τελικά απαντά το καθηγητικό σώμα;

Αν σήμερα, μέσα από τους φοιτητικούς αγώνες, η σύγκλητος, τα τμήματα, κ.λ.π. δέχτηκαν ότι υπάρχει πρόβλημα σε όλα αυτά, μήπως οφείλεται στην άμεση πίεση που ασκήθηκε; Αλλιώς συνπερνάμε ότι μέχρι χτές υπήρχε μυωπική οπτική, ή εθελοδοτυλία;

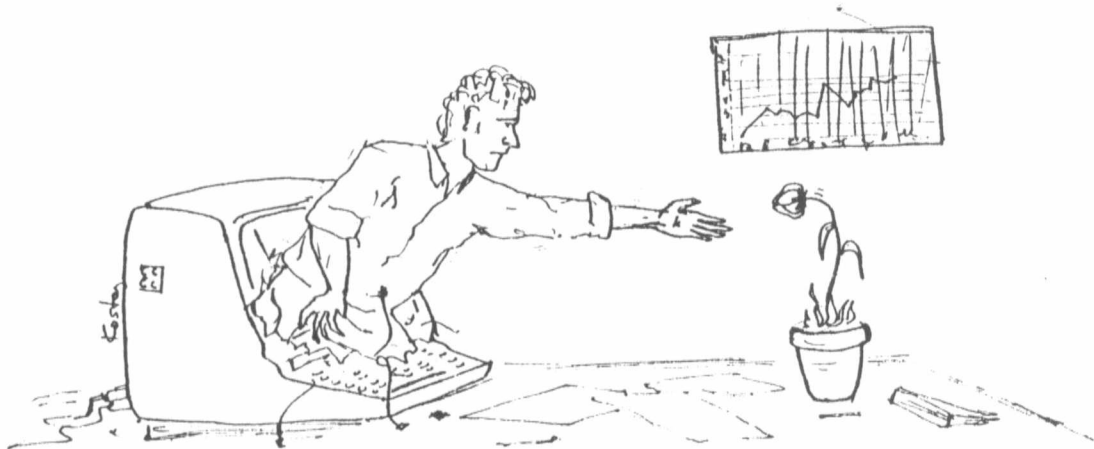
Κλείνοντας, θέλω να τονίσω ότι όπως ο καπιταλισμός είναι γεμάτος αντιφάσεις και υποτιμά τον άνθρωπο και τις αντιστάσεις του, έτσι και το εκπαιδευτικό σύστημα δεν κατορθώνει να ισοπεδώσει στο μοντέλο του το σύνολο των φοιτητών και καθηγητών, με αποτέλεσμα τη δημιουργία δυναμικών μειοψηφιών οι οποίες, τόσο ιστορικά όσο και πρόσφατα, απόδειξαν ότι μπορούν να αμφισβητήσουν το σύστημα και τους οχυρανθρώπους του και να πατακίνουν σημαντικές νίκες.

Πάντως σε τελική ανάλυση καμία εκπαιδευτική μεταρρύθμιση δεν θα είναι "επ' της ουσίας" αν δεν επέλθει ρήξη στην ίδια τη δομή της οικονομίας και των εξουσιαστικών σχέσεων που τη διέπουν.

Και μην ξεχνάς : ΑΝ ΞΑΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ ΠΟΥΛΑΣ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΟΥ ΔΥΝΑΜΗ
ΞΑΝ ΦΑΝΤΑΡΕΙΣ ΠΟΥΛΑΣ ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΣΟΥ ΓΙΑ ΟΒΙΔΕΣ !!!!

Μαυροκόκκινος Πάνθηρας

Για την έρευνα.

Κατά την διάρκεια των καταλήψεων στα ΑΕΙ και στα ΤΕΙ, πολλοί καθηγητές έθεσαν το ζήτημα της ελευθερίας της διδασκαλίας και της έρευνας (κυρίως της δεύτερης μάλιστα), υποστηρίζοντας ότι είναι συνταγματικά κατοχυρωμένες, άρα οι φοιτητές παρανομούν όταν τις εμποδίζουν. Αυτό δείχνει ότι μία ουσιαστική συζήτηση για την έρευνα δεν έχει ακόμη ανοίξει, αντίθετα εξαντλούμαστε στο θέμα της συνταγματικής νομιμότητας. Στα πλαίσια μίας πραγματικής ανάλυσης του θέματος της έρευνας ειδικά, θα πρέπει να έχουμε υπόψην τα παρακάτω τρία σημεία:

1. Ποια έρευνα - με ποιους στόχους;

Το πρώτο πράγμα που παρατηρώ όταν ψάχνω τις αναγγελίες των ερευνητικών προγραμμάτων, είναι μια τεχνητή ασάφεια. Πέρα λοιπόν από τη δυσκολία του να βρεί κανείς ποια έρευνα γίνεται στα εργαστήρια, υπάρχει και το πρόβλημα της αποκωδικοποίησης του περιεχομένου και των στόχων των ερευνητικών προγραμμάτων. Πολύ συχνά υπάρχει μια τέτοια πολυδιάσπαση που ούτε οι ερευνητές δεν έχουν την δυνατότητα να αντιληφθούν τον τελικό σκοπό της έρευνας που εκτελούν. Δεν είναι τυχαίο το φαινόμενο αυτό, αντίθετα είναι πολύ σημαντικό, γιατί φέρνει στην επιφάνεια το θέμα των στόχων της έρευνας και ακόμη περισσότερο το πρόβλημα της ουδετερότητας της επιστήμης και της έρευνας. Είναι η έρευνα όμως ουδέτερη; Είναι όλα τα ερευνητικά προγράμματα πρόοδος; Πιο συγκεκριμένα, είναι πρόοδος η ανάπτυξη οπλικών συστημάτων ή η εύρεση αποδοτικότερων τρόπων εκμετάλλευσης του εργατικού δυναμικού ή και η μελέτη του χειρισμού των μαζών; Μήπως η απόκρυψη των ερευνητικών στόχων και η πολυδιάσπαση των προγραμμάτων αποσκοπεί στη συγκάλυψη των ερευνών οι οποίες είναι επιζήμιες για την κοινωνία στο σύνολό της; Μάλλον είναι καιρός αγία κοινωνικό έλεγχο σε οποιαδήποτε έρευνα, αρχής γενομένης από τους Πανεπιστημιακούς χώρους. Είναι καιρός να γνωρίσουμε, να αξιολογήσουμε, να κριτικάρουμε και τέλος να εγκρίνουμε ή να απορρίψουμε κάποια ερευνητικά προγράμματα. Πολύ περισσότερο είναι ανάγκη να ανοίξει η συζήτηση για την ουδετερότητα της επιστήμης και της έρευνας αλλά και για την μορφή της πρόοδου.

2. Από ποιούς;

Ποιος κάνει την έρευνα; Οι καθηγητές συνήθως, με τη βοήθεια των μεταπτυχιακών αλλά και των προπτυχιακών φοιτητών. Και εδώ τίθεται το ερώτημα: μπορούν οι φοιτητές να ελέγξουν την έρευνα; Είναι δυνατόν ο φοιτητής να ελέγξει τα αποτελέσματα της διπλωματικής του εργασίας; Ακόμη, σε ποιο βαθμό οι καθηγητές εκμεταλεύονται την εργασία των φοιτητών είτε νόμιμα (χρησιμοποιώντας τα συμπεράσματα των ερευνών τους και έχοντάς τους ως δωρεάν βοηθούς) είτε παράνομα (οικειοποιούμενοι τις εργασίες τους); Μάλλον πρέπει να ανθεωρήσουμε αυτή την μορφή των ερευνητικών ομάδων (απόλυτος μονάρχης ο καθηγητής, ραβδούχοι αυλικόι οι μεταπτυχιακοί, όχλος οι προπτυχιακοί) που συμβάλλει στην εκμετάλλευση των φοιτητών και τη στέρηση του δικού τους δικαιώματος για έρευνα. Επιπλέον θα θέσω και το ερώτημα της αξιοπιστίας και της υπευθυνότητας των καθηγητών που αναλαμβάνουν τα προγράμματα. Ο ερευνητής που πληρώνεται για την έρευνά του είναι ή όχι υπεύθυνος για τις χρήσεις του; Μπορεί ο χημικός που μελετάει τα τοξικά αέρια να νιώθει αθώς όταν αυτά χρησιμοποιούνται σε ανθρώπους;

3. Για ποιούς;

Εδώ μου φαίνεται ότι έχουμε τη ρίζα του προβλήματος. Η χρηματοδότηση των ερευνών από τους ιδιώτες σημαίνει:

- Προγράμματα κερδοσκοπικά (το κέρδος είναι ο στόχος των επιχειρήσεων) χωρίς υπολογισμό του κοινωνικού κόστους.

- Προγράμματα μυστικά, με τη Δικαιολογία της προστασίας της επένδυσης της επιχείρησης από τους ανταγωνιστές.

- Εκλειψη των προγραμμάτων για την πραγματική κοινωνική πρόοδο, στο βαθμό που δεν αποδίδουν κέρδη στην εταιρεία.

Μέσω αυτών των ερευνών, φαίνεται ότι το κοινωνικό σύνολο δεν είναι εξασφαλισμένο, αντίθετα η πρόκληση ζημιάς στην κοινωνία είναι πολύ πιθανή. Παρά τα προβλήματα αυτά όμως, αναπτύχθηκε ολόκληρη φιλοσοφία για την αυτοχρηματοδότηση και αυτοτέλεια του Πανεπιστημίου, μέσω των ερευνητικών προγραμμάτων για ιδιώτες. Και ανασρωτιέμαι, πόσο αυτοτελές είναι το Πανεπιστήμιο που ουθίζει την ερευνητική του δουλειά (άρα και τις διπλωματικές του εργασίες, άρα και το διδακτικό του αντικείμενο) από τις ανάγκες του κέρδους και του κεφαλαίου. Από πότε το συμφέρον μιας πολυεθνικής (η οποία ας πούμε ότι παράγει όπλα) ταυτίζεται με το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου; Μήπως ο στόχος του Πανεπιστημίου είναι η εξυπηρέτηση των ιδιωτών; Μήπως τα προβλήματα θα λυθούν αν παραχωρήσουμε τα Πανεπιστήμια στις εταιρείες ως ερευνητικά κέντρα; Προφανώς αυτό έχουν στο μυαλό τους πολλοί καθηγητές, οι οποίοι ήδη χρησιμοποιούν τον εξοπλισμό του Πανεπιστημίου για ιδιωτική έρευνα, σεβόμενοι έτσι τα έξοδα του Δημοσίου για τον εξοπλισμό αυτό.

Δεν είναι τυχαίο το ότι όλοι πέρασαν πάνω στους φοιτητές, υπερτονίζοντας την έρευνα. Όπως φαίνεται από τα παραπάνω, όλοι (πλην φοιτητών) βγάζουν από την έρευνα: καθηγητές και επιχειρήσεις. Η υποκρισία κάποιων "Πανεπιστημιακών Δασκάλων" έφτασε στα απροχώρητα με το κλάμα τους για την διακοπή των ερευνητικών προγραμμάτων.

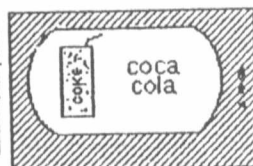
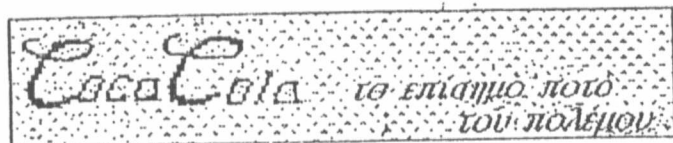
Μήπως όμως θα ήταν καλύτερα αν λέγανε και σ'εμάς τι κάνουνε μέσα στους ερευνητικούς χώρους;

CNN-
LIVE

....Ο πόλεμος που βλέπετε στους δέκτες σας είναι μια προσφορά
του CNN στους ανα τον κόσμο τηλεθεατές του....

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ:

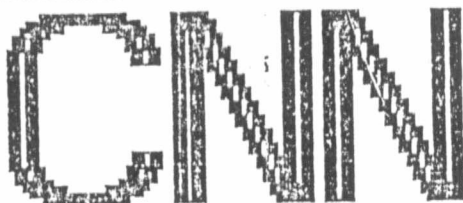
- ⊙ Στο βομβαρδισμό των πόλεων!
- ⊙ Στα πρώτα πτώματα!
- ⊙ Στις αεροπορικές επιδρομές!

INTERAMERICAN ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ
ΣΙΓΟΥΡΗ II

Ευτυχώς που οι οικογένειες των σκοτωμένων
είχαν φροντίσει για μια ασφάλεια ζωής στην

I N T E R A M E R I C A N . . .

ΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΛΕΠΤΟ ΠΡΟΣ ΛΕΠΤΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΕΙ ΧΑΛΚΙΔΑΣ
ΚΟΙΜΗΘΕΙΤΕ ΑΝΗΣΥΧΟΙ ...

ΓΙΑΤΙ ?

Για να κατανοήσουμε ένα φαινόμενο από όλες τις πλευρές πρέπει να ανατρεξουμε στην ιστορία του.

Ο Ιρακινός δικτατορας κυβερνα τη χωρα απο το 1968 στηριγμενος σε μια αυτικη, πολιτικη και αστυνομικη γραφειοκρατια.Στο διαστημα αυτο ειχε τοσκισει καθε εστια αντιστασης στην προσωπικη του δικτατορια εξοντωνοντας Κουρδους,ολες τις οργανωσεις,ακομα και τασεις του κυβερνωντος κομματος Μπασλ.Το 1980 εισεβαλε στην Περσια εχοντας την ολοπλευρη υποστηριξη της Δυσης και των πετρελαιοπαραγω-γων κρατων του κολπου που τον θεωρουσαν φραγμα,απεναντι στον παντοκρατοριο του καθ'εαυτου των μουλδων.

Η καταληψη του Κουβειτ απο το Ιρακ ηταν μια απελπιμενη προσπαθεια του Σανταμ Χουσειν να ξεπερασει τα οικονομικα προβληματα που συσσωρευσε στη χωρα του ο θειης πολεμος Ιραν-Ιρακ(300000 νεκροι,60δισ\$ εξωτερικο χρεος,διατηρηση 1εκ. ανδρων φπο τα οπλα σε συνολικο πληθυσμο 17εκ.),απο τη στιγμη μαλιστα που οι εμιρηδες αρνηθηκαν να διαγραφουν επισημα τα χρεη του Ιρακ(30δισ\$) και να χορηγησουν πιστωσεις για την ανοικοδομηση του.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΒΕΙΤ

Το Κουβειτ οπως και ολα τα κρατη της περιοχης με τα σημερινα τους συνορα ειναι δημιουργηματα του ιμπεριαλισμου,προιοντα διαμελισμου του αραβικου χωρου της οθωμανικης αυτοκρατοριας απο τη Δυση.Αυτα τα κρατη ωτισοο,πλην ελαχιστων εξαιρεσεων,αντιστοιχουν στις διοικητικες ενοτιητες της οθωμανικης αυτοκρατοριας, η στις περιοχες που ξεφυγαν απο την κυριαρχια της (Μαροκο,Β.Υεμενη)και εχουν μια κρατικη συνεχεια.Κατοικουνται απο αυτοχθονες πληθυσμους που προς το παρον τουλαχιστον αποδεχονται το κρατικο τους πλαισιο,αν και θα μπορούσαν να το υπερβουν προς την κατευθυνη μιας ομοσπονδιακης ενωσης,η μιας μεταξυ τους συγχωνευσης, εαν και εφθσαν το επιθυμουσαν.

Αντιθετως τα πετρελαικα μικρο-κρατη(Καταρ,Κουβειτ,ΠΑΕ)ειναι κρατη που δημιουργησε ο βρετανικος ιμπεριαλισμος σε σχεδον ερημικες περιοχες,με αμοιβομενη συνεργασια των αρχηγων ορισμενων βεδουνικων φυλων της αραβικης χερσονησου. Η Βρετανια,λογο της στρατηγικης σημασιας των κρατων αυτων για τη διατηρηση της ναυτικης ηγεμονιας της αυτοκρατοριας της,αλλα και λογο της υπαρξης κοιτασματος πετρελαιου στο εδαφος τους,ειχε συμφερον να τα κανει"ανεξαρτητα"κρατη για να διατηρησει την ηγεμονια της επ'αυτων και την εκμεταλευση του φυσικου τους πλουτου χωρις να κινδυνευσει απο την αντιδυτικη αναταραχη,στην οποια εκτεθηκαν πολυ συντομα τα αλλα,πραγματικα κατοικημενα,κρατη της περιοχης.

Η περιοχη του σημερινου Κουβειτ προτοκατοικηθηκε το 18ο αιωνα απο αραβικες φυλες.Το 1897 δημιουργηθηκε το κρατος του Κουβειτ απο Βρετανικη προστασια εναντια στη δελση των Τουρκων,που ζητουσαν την αποχωρηση των Βρετανων και την ενσωματωση του στην επαρχια της Βασρας,της οποιας το Κουβειτ ειναι η φυσικη προεκταση προς τον βορρο.Το 1961 το προτεκτορατο του Κουβειτ(300.000κατοικοι) που ανακηρυχθηκε"ανεξαρτητο",χρηιαστηκε την προστασια του Βρετανικου σιραιου για να αποφυγει την προσαρτηση του απο το Ιρακ.

Ειναι χαρακτηριστικο οτι οι Παλαιστινιοι και στις δυο οχδες του Ιορδανη,που τους αφορα ιδιαιτερα το δικαωμα της αυτοδιαθεσης,ειναι αυτοι ακριβως που δειχνουν την και την πιο ενεργητικη υποστηριξη στο Ιρακ,γιατι τοποθετουν το Κουβετιανο κρατος οχι στην κατηγορια των καταπιεσμενων-τη δικη τους-αλλα στην κατηγορια των κατασχευασματων του ιμπεριαλισμου,που του χρησιμευουν για στηριγμα, οπως και το σιωνιστικο κρατος.

Το να εφαρμoσει το δικαωμα της αυτοδιαθεσης σε περιοχες που εχουν κοπει απο τον ιμπεριαλισμο,γυρω απο ορυκτο πλουτο για να τον εκμεταλλευτουν καλυτερα, ενω ειναι υποσυνoδα πολυ ευρυτερων περιοχων,οι

οποίες δεν διακρίνονται από καμία εθνική, φυλετική, πολιτισμική ή γλωσσική ιδιαιτερότητα, αποδυναμεί με το δικαίωμα της ιδιοποίησης του πλούτου τους από την προνομιακή μειότητα που διαμένει εκεί, σε βάρος της πλειοψηφίας πληθυσμιακής που ζει στα γειτονικά εδάφη.

Είναι μια πλήρης διαστρέφση του δημοκρατικού δικαιώματος των λαών να ορίζουν τη μορφή τους. Πολλά κράτη θα μπορούσαν να είχαν δημιουργηθεί από τον ιμπεριαλισμό στον τρίτο κόσμο ακολουθώντας το παράδειγμα των πετρελαιοειδών εμιράτων, αν οι συσχετισμοί των δυνάμεων στους τοπικούς πληθυσμούς το είχαν επιτρέψει.

Σε κάθε πετρελαιοφόρο ή χρυσοφόρο περιοχή θα μπορούσε να έχει εγκαθιδρυθεί ένα πριγκιπάτο, ή μια μινι-δημοκρατία, όπου θα μπορούσε εύκολα να βρεθεί μια πλειοψηφία κατοίκων που θα ψηφίσει για την ανεξαρτησία της, δηλαδή για το μη μοιράσισμα των κερδών του ορυκτού της πλούτου με τις άλλες περιοχές της χώρας στην οποία ανήκουν. Μόνο μια πραγματικά εθνική ιδιαιτερότητα μιας εν λόγω περιοχής θα δικαιολογούσε—από δημοκρατική άποψη—να της αναγνωριστεί το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση. Όμως τα πετρελαιοειδή εμιράτα δεν ικανοποιούν ούτε τις στοιχειώδεις απαιτήσεις του αστικού δικαίου. Μόνο μια μειοψηφία κατοίκων (40% στο Κουβέιτ) κατέχουν την ιδιογένεια, εκ των οποίων μόνο το 10% έχει δικαίωμα ψήφου για το κοινοβούλιο μαριονέτας, που ο εμίρης έχει τη δυνατότητα να διαλύει ανά πάσα στιγμή.

Γι' αυτούς τους λόγους, από άποψη αρχών, δεν μπορεί να καταδικαστεί η προσαρτησή του Κουβέιτ από το Ιράκ. Βεβαίως ένα Ιρακινό καθεστώς που θα στηριζόταν σε μια αληθινή εθνοστατική εξουσία θα πραγματοποιούσε αυτή την προσαρτητική με εντελώς διαφορετικό τρόπο, στηριζόμενο στους εργαζόμενους που ζουν στο Κουβέιτ, δρώντας σαν απελευθερωτικός στρατός και όχι σαν στρατός κατοχής.

Το αίτημα για αποχώρηση των Ιρακινών στρατευμάτων από το Κουβέιτ πρακτικά σημαίνει επανόδο του εμιρή, ανεξαρτησίας των προθέσεων αυτών που το προβάλλουν. Το δικαίωμα του Ιρακινού λαού—του οποίου ο Σαντιμ Χουσεϊν είναι καταπιεστές κι όχι εκπρόσωπος—να επανακτήσει το Κουβέιτ δεν μπορεί να διεκδικηθεί σωστά, αν δεν υποστηριχτεί το δικαίωμα του κουρδικού λαού για αυτοδιάθεση.

ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑΣ

Οι ιμπεριαλιστές, για πρώτη φορά με τη συνεργασία της ΕΕΣΔ, στρέφονται εναντίον του πρώην συμμάχου τους, του Ιράκ. Η αναφορά στο διεθνές δίκαιο είναι υποκριτική, δεδομένου ότι σε παμπολλές καταλήψεις, προσαρτήσεις και εισβολές δεν είχε υπάρξει η παραμικρή αντίδραση (κατοχή και προσαρτησή επί 23 ετη αραβικών εδαφών, πληθυσμού ίσου με του Κουβέιτ, από το Ισραήλ, κατοχή της Λ. Σαχσας από το Μαρόκο, της μισής Κύπρου από την Τουρκία, της Λιβανίας και του Αζερμπαϊτζάν από την ΕΕΣΔ, εισβολή των ΗΠΑ στη Γρεναδά το 1983, στον Παναμά το 1989).

Πέρα από τη φιλοδοξία περί αντιπαραθέσεως δημοκρατίας—ολοκληρωτισμού, πολιτισμού—βαρβαρότητας, μάχης για τη διεθνή νομιμότητα και την απελευθέρωση του Κουβέιτ, τα πραγματικά κίνητρα είναι: 1) Η επιδίωξη των ΗΠΑ να αντισταθμίσουν την οικονομική αδυναμία εναντί των Ισπαίων και Γερμανών ανιταγωνιστών, προβάλλοντας την αναμφισβήτητη στρατιωτική τους υπεροχή. 2) Ο ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να ανεχτεί την εμφάνιση μιας περιφερειακής δύναμης που ξεφεύγει στρατιωτικά από τον έλεγχο του, ενός κράτους με ηγεμονικές φιλοδοξίες που ανταγωνίζονται άμεσα την ιμπεριαλιστική κυριαρχία. 3) Η υπερασπίση των κρατών του Κουβέιτ, των ΗΑΕ, της Σ. Αραβίας, των οποίων οι αρχουσες τάξεις αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου, με την έννοια ότι οι τάξεις αυτές έχουν τοποθετηθεί το μεγαλύτερο μέρος των πλούσιων, που έχουν ιδιοποιηθεί από την πετρελαιοκή τους προσοδο, στις οικονομίες των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων. Το Κουβεϊτιανό κράτος για παράδειγμα έχει επενδύσει 100 δις \$ στο εξωτερικό, είναι ο κύριος ξένος επενδυτής της Ισπανίας και της Ιταλίας και ένας από τους κύριους επενδυτές της Μ. Βρετανίας και των ΗΠΑ.

Η κατοχή του Κουβέιτ από το Ιράκ δεν εμποδίζει τον επιδιόρθω των ιμπεριαλιστών με πετρέλαιο, αφού ο Σανταμ δεν έχει άλλη επιλογή από το να τους το πουλήσει και μάλιστα σε ακόμα μεγαλύτερη ποσότητα από τους εμμενδες για να καλύψει τις τεραστίες ανάγκες του. Αυτό που κυρίως έχει σημασία είναι όχι τόσο η τιμή του πετρελαίου, όσο η ανακύκλωση της πετρελαιοειδούς προσόδου μέσα στις ιμπεριαλιστικές οικονομίες.

Πδη, ενώ ο πόλεμος διανύει τη 2η εβδομάδα και προβλέπεται να διαρκέσει πολλούς μήνες, πραγματοποιούνται παγκόσμιες ανακατατάξεις. Πολλές αστικές τάξεις ή μερίδες τους βλέπουν αρνητικά την Αμερικανική επιθεση στο Ιράκ (έναντι από τους λόγους είναι ότι το καθεστώς του δεν μπορεί να θεωρηθεί "καμμουνιστικό"). Στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ αναπτύσσεται ένα αντιπολεμικό κίνημα με αίτημα την απεμπλοκή από το σφαγείο, ενώ στον ισλαμικό κόσμο ανεξαρτήτως της μεχρι στιγμής στάσης των κυβερνήσεων του, αναπτύσσεται ένα λαϊκό ρεύμα υπέρ του Σανταμ, ο οποίος εστω και πρωτογενά εκφράζει τον αραβικό ριζοσπαστισμό, αντιστεκεται στους Δυτικούς και ταπεινώνει το Ισραήλ που για πρώτη φορά από το 1948 δεχεται επιθέσεις και δεν απαντά αμέσως (μεχρι τώρα συνέβαινε το αντίθετο).

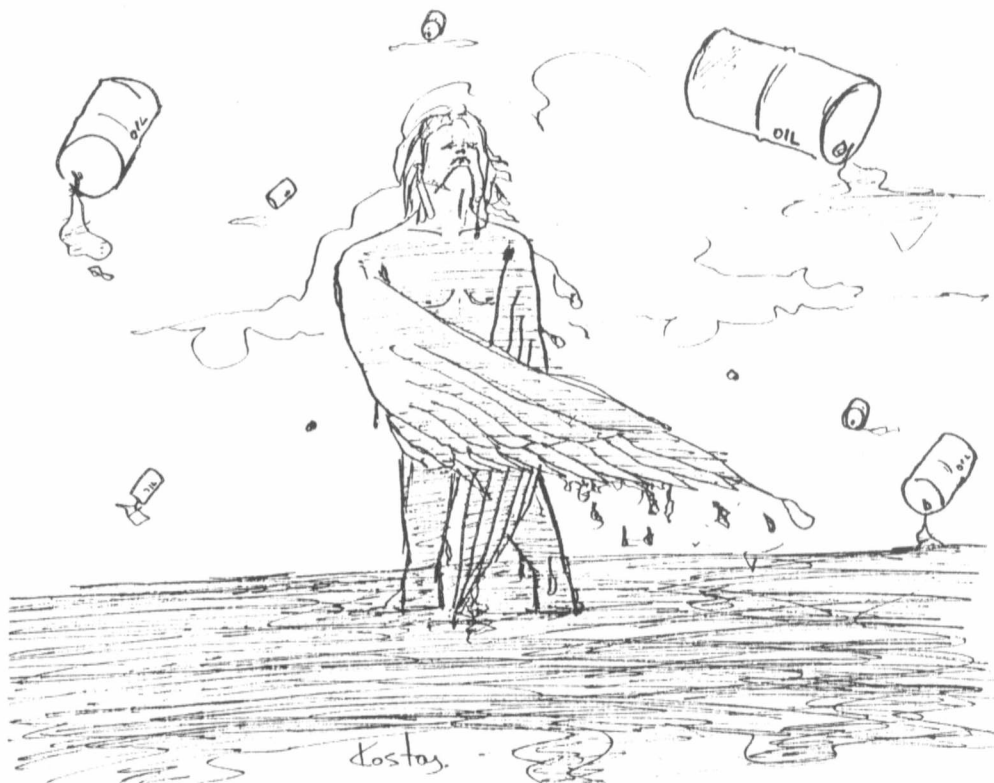
Η Ελληνική αστική τάξη συμμετέχει στην ιμπεριαλιστική εκστρατεία ακολουθώντας πολιτική υποτέλειας, όπως και στο παρελθόν (Ουκρανία, Κορέα), χωρίς να καταφέρνει να διασφαλίσει, εστω και στοιχειώδως, τα Ελληνικά εθνικά συμφέροντα εναντι του Τουρκικού επεκτατισμού. Η εμπλοκή στον πόλεμο σημαίνει για την Ελλάδα, όπως και για τις άλλες χώρες, στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, καθώς και περιορισμό των συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Το αίτημα για ειρήνη γενικά, με δεδομένη την ύπαρξη της εκμεταλλεύσης και της καταπίεσης τάξεων και εθνών, ουσιαστικά καλεί στη διατήρηση του status-quo, εξομοιώνει τη βία των καταπιεστών με αυτή των καταπιεζομένων, καλώντας τους τελευταίους να αποδεχτούν τη μοίρα τους. Παρα τις αερολογίες των θεωρητικών της περεστρόικα περί νέας εποχής, κοινού σπιτιού, νέων διεθνών σχέσεων, που δεν περιέχουν ίχνος ταξικής ανάλυσης, ούτε η φύση του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού έχει αλλάξει, ούτε ο πόλεμος έπαψε να είναι συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα.

Η πραγματικότητα είναι ότι το Ιρακινό καθεστώς είναι απεχθές και αντιδραστικό, όπως έδειξε η συμπεριφορά του στο θέμα των ξένων ομήρων το φθινόπωρο και των αιχμαλώτων πολέμου τώρα, αλλά και τα παραλληλήματα περί ιερών πολέμου οδηγεί πολλούς στο να καταγγείλουν (φραστικά εννοείται) και τους δυο εμπόλεμους, αυταπατώνμενοι πως βρίσκουν τη χρυσή τομή, χωρίς να κατανοούν ότι κάθε γεγονός (στο οποίο πρέπει να διακρίνουμε πάντα το κύριο και το δευτερεύον) αντανακλά εστω και έμμεσα την ταξική πάλη και την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας.

Στα πολιτικο-κοινωνικά γεγονότα είναι αδύνατο να μην παρελκάνει θέση. Η διατύπωση πολιτικής θέσης είναι αναγκαία για να χρησιμοποιεί σαν οδηγός για δράση και πρέπει να εφαρμοστεί πρακτικά, διαφορετικά περιορίζομαστε στο ρόλο του παρατηρητή. Κριτήριο για την εκτίμηση ενός γεγονότος πρέπει να είναι οι επιπτώσεις από την έκβαση του στην παγκόσμια ταξική πάλη κι όχι το πως νιώθουμε γι' αυτό.

Είναι καθήκον όλων των επαναστατικών δυνάμεων να παλέψουν ώστε να αποτύχει η ιμπεριαλιστική εκστρατεία που, όπως και στην Κορέα, γίνεται υπό την κάλυψη του ΟΗΕ, η οποία αποσκοπεί στην εδραίωση της παγκόσμιας πολιτικο-στρατιωτικής ηγεμονίας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα επί του τρίτου κόσμου, για μια ολοκληρωτική περίοδο.

Η ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΡΡΑΞΗ ΣΤΟΝ ΠΕΡΣΙΚΟ.

Κουβέντες για έναν επικείμενο πόλεμο στην περιοχή του περσικού κόλπου πλανιόταν μνησε στα αυτιά των λιγότερο ή περισσότερο υποψιασμένων στο μας. Άλλοι εκτιμούσαν ότι τελικά θα απουθεχθεί, κάποιοι άλλοι πως θα είναι μια σύγκρουση των τριών ημερών και οι πλέον δυσσώωνι έκαναν λόγο για εβδομάδες.

Τα γεγονότα όπωσ συνιήθως συμβαίνει, όμως, μας πρόλαβαν, έτσι καταλύτικα, τραγικά κι αναμφισβήτητα. Οι λεκτικές κόντρες ενισχύθηκαν απο βομβαρδισμούς, απεικωμένο περιχέο, σκορπισμένα πτώματα και γεύση απο ένα σκοτεινό μέλλον.

Για μια περιοχή που συγκεντρώνει τόσο έντονα το ενδιαφέρον στο "δυνατό" και επίδοξους αντικαταστάτες τους μέχρι το τέλος δε θα λείψουν μαγειρέματα του τύπου μιας διευθέτησης στα πλαίσια της οποίας όμως δε θα είναι αποκτός ο απολογισμός των θυμάτων, των υλικών ζημιών ή των οικονομικών προβλημάτων δυνατότητα επιστροφής: μια παράμετρος που παραγκωνίστηκε απο το σόου του πολέμου που μονοπώλησαν τα γνωστά ντόπια και μη κανάλια.

Εφτάσε η στιγμή που ο κόσμος πρέπει να ενημερωθεί για το μέγεθος αυτής της καταστροφής που σημειώνεται και θα ενημερωθεί πολλαπλασιαστικά στο μέλλον και μετά την λήξη του πολέμου.

Οι παράλογες και αθέμιτες λογικές και ταχτικές πολέμου είναι αυτές που έχουν μετατρέψει τον Περσικό σε δεξαμενή πετρελαίου θέτωντας όμμεσα αλλά και μακροχρόνια φωτικό πρόβλημα ποσιμου νερού για το 1/3 του πληθυσμού της ευρύτερης περιοχής.

Είναι φανερό πως η παρούσα πετρελαιοειδών καθιστά αδύνατη την διαδικασία ασφαλότητας και τροφοδοσίας του πληθυσμού, με το βασικότερο μέρος υποστήριξης της ανθρώπινης ζωής.

.Τα πετρελαιοειδή δημιουργούν μια κρούστα στην επιφάνεια των θαλασσών που εμποδίζει την αεριογόνωση καθώς και την ηλιακή ακτινοβολία.
Έτσι ο θαλάσσιος φυτικός και ζωικός κόσμος πεθαίνει απο ασφυξία, "σπάζει" η τροφική αλυσίδα, καταστρέφονται οι βιότοποι καθώς και επηρεάζεται αρνητικά η διαδικοσία φωτοσύνθεσης. Τα πετρελαιοειδή παραμένουν στο βυθό σκοτώνοντας φυτά και ψάρια ή εκβράζοντας με μαρφή πίσσας στα παράλια.

.Σαν θύματα της ελεγχόμενης πληροφόρησης, ίσως πολλοί να μην ξέρουν οτι το μέσο βάθος του κόλπου φτάνει μόλις τα 35 μέτρα.
Παρόλα αυτά απαιτούνται γύρω στα 200 χρόνια για ανανέωση του νερού.
Ισως προκαλέσει κατάπληξη το οτι, ενώ στη Μεσόγειο εκλύονται 650.000 τόννοι ρύπων κάθε χρόνο (που αντιπρωσοπεύουν το 1/4 της παγκόσμιας ρύπανσης) μέσα σε λίγες μερες στον Περσικό έπεσε ποσότητα διόμιση φορές μεγαλύτερη απο την προαναφερθείσα.

Δεύτερο καθοριστικό στοιχείο είναι οι αλληπάληλες καυσεις πετρελαιοπηγών με κάθε άλλο παρα ευκαταφρόντητα αποτελέσματα.

.Απο τις 1000 που υπάρχουν σήμερα στα Κουβέιτ ορκεί να καούν μερικές εκατοντάδες απο αυτές , για να σκεπάσει η αιθάλη και οι αρωματικοί υδρογονάνθρακες την περιοχή απο Ινδικό Ωκεανό μέχρι Μεσόγειο Θάλασσα και στο προσεχές μέλλον αλόκληρο τον πλανήτη.

Ηδη τα πρώτα αποτελέσματα έγιναν ορατά με την εμφάνιση μαύρης βροχής στα σύνορα Ιράκ-Ιράν και με την αναμενόμενη εμφάνιση όξινης απο την συσσώρευση διαξειδίου του θείου και του άνθρακα , μεγαλώνοντας έτσι τα φαινόμενα της τρύπας του όζοντος.

Οπότε, θα επέλθει επιτάχυνση των διαδικασιών αλλαγής του παγκόσμιου κλίματος λαμβάνοντας υπόψη οτι οι πετρελαιοπηγές μπορούν να καίγονται απο 6 μήνες μέχρι 2 χρόνια , ελευθερώνοντας ποσότητες θερμότητας (φαινόμενο θερμοκηπίου.)

.Αν οι αδιάκαπες αεροπορικές εξορμήσεις των συμμαχικών , δε ν καταφέρουν να καταστρέψουν τον στρατιωτικό εξοπλισμό του αντιπάλου, σίγουρο είναι οτι κατόφερα να απελευθερώσουν μεγάλες ποσότητες χημικών ουσιών , ακόμα και διαμέσου των προωθητικών αερίων που κινούν τους πηραύλους τους.

Εξίσου τοξικές είναι και οι χρώστικές ουσίες που χρησιμοποιούνται για να καλύπτουν τα όρματα μαχης με βλαβερές συνέπειες στο νευρικό σύστημα, στην ακοή και συμπεριφορά του ατόμου.

Πληροφορίες λενε πως έχουν ήδη πληγεί χημικές εγκαταστάσεις και οι πρώτοι θάνατοι εξαιτίας αυτού είναι γεγονός πια.

Δεν μένει παρά η φωνή του εκφωνητη να ανακοινώσει την ενεργοποίηση κάποιων πυρηνικών κεφαλών απο έναν <ατυχή> βομβαρδισμό. Και όλοι ξέρουμε οτι τα Τσέρνομπιλ δε θα είναι τίποτα μπροστά σε αυτό που θα επσκολυθήσει.

Αν λοιπόν υπάρχουν ακόμα άνθρωποι , οι οποίοι βλέπουν αυτόν τον πόλεμο (όλους τους πολέμους) μέσα απο το πρίσμα μιας λογικής αναγκαιότητας ως καμψούμε ήουχα.

ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΠΙΑ..

Τσιλακούδη Αγγέλα
Χαμπάκη Γεωργία

(Ευχαριστούμε για την βοήθειά του
στη συλλογή στοιχείων , το Νίκο Χρυσογελο
χημικό, συνεργάτη στην εταιρεία Ανακύκλωσης.)

ΧΑΛΝΙΤΑ
ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΦΟΡΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΒΑΣΕΩΝ
ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ 4-2-1991

"Μπορεί η Βαχδάτη να είναι μακριά. Μπορεί να μην έχουμε ένα βομβαρδιστικό κάθε 10 δευτερόλεπτα. Μπορεί να μην κατανοούμε τώρα τι σημαίνει "Νέα Γάξη" όμως η οσμή του θανάτου και της καταστροφής ανθρώπων και ψυχής μας πνίγει".

Αυτά αναφέρει σε προχθεσινή της ανακοίνωση η Συντονιστική Επιτροπή των Μεζικών Φορέων του Νομού Χανίων κατά των Ξένων Βάσεων καλώντας ταυτόχρονα το λαό σε διαρκή κινητοποίηση για τις επόμενες μέρες, που θα κορυφωθεί με το μεγάλο συλλαλητήριο-πορεία προς τις Βάσεις στο Ακρωτήρι την Παρασκευή 8 του Φλεβάρη.

Ταυτόχρονα εντείνονται οι κινητοποιήσεις καθώς οι τελευταίοι κατηγορούμενοι για τα επεισόδια της 23 του Ιουλίου στη Νομαρχία απολογούνται στον τακτικό ανακριτή.

Σήμερα (χθές) στα δικαστήρια συγκεντρώθηκε πολύς κόσμος απαιτώντας να εκδικαστεί άμεσα η κλίση προσωρινής αποφυλάκισης του Βαρθή Ισούρη, ενώ για υποστήριξη της κλίσης κατέθεσαν πολλοί μάρτυρες.

Την Τετάρτη 6 του Φλεβάρη πρόκειται να απολογηθεί στον Ανακριτή ο γιατρός και Δημοτικός Σύμβουλος κ. Κώστας Νικηφοράκης. Την ίδια μέρα εξ άλλου γίνεται η δίκη του δικαστή κ. Κ. Μτουντουλάκη, μέλους της Συντονιστικής Επιτροπής κατά των Βάσεων ο οποίος δικάζεται για ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στον τύπο σχετικά με τις διώξεις των διαδηλωτών στις 29 Ιουλίου. Η Συντονιστική Επιτροπή καλεί το Χανιώτικο λαό σε συγκέντρωση συμπαράστασης στα δικαστήρια αυτήν την ημέρα στις 10 το πρωί.

Στο μεταξύ συνεχίζεται η έκδοση ψηφισμάτων από συνδικαλιστικές οργανώσεις και άλλους πολιτικούς φορείς.

"Ο πόλεμος στον Περσικό επαληθεύει προφητικά τους αγωνιστές που στις 23 του Ιουλίου, περικύκλωσαν ειρηνικά τη Νομαρχία". Αυτό τονίζει σε ψήφισμά του το Δ.Σ. της Παγκρήτιας Ένωσης Γιατρών Ε.Σ.Υ., το οποίο "καταδικάζει τις προφυλάξεις των αγωνιστών Μ. Τσιναράκη και Β. Ισούρη, επειδή διεκδικήσαν το δικαίωμα, μαζί με μειλιάδες άλλους Χανιώτες, να εναντιωθούν στην ύπαρξη και επέκταση των ξένων βάσεων στο νησί μας".

"Ένας από τους κατηγορούμενους", συνεχίζει το ψήφισμα "είναι και ο Πρόεδρος της ΠΕΓΕΕΥ ΚΩΣΤΗΣ ΝΙΚΗΦΟΡΑΚΗΣ, που απολογείται την Τετάρτη 6-2-1991. Θεωρούμε ότι οι κατηγορίες κατά του Κ. Νικηφοράκη είναι σκευωρία επαγγελματιών ψευδοαρτών.

Μέσα στο κλίμα της παγκόσμιας ανησυχίας που δημιουργεί ο πόλεμος στον Περσικό, η ΠΕΓΕΕΥ θεωρεί ότι οι καταδίκες ανθρώπων που αγωνίζονται για να μη γίνει η Κρήτη το ορμητήριο των χεραικών που δολοφονούν μαζικά τον άμαχο αραβικό λαό, αποτελούν ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΚΑΙ επίθεση ΣΤΗΝ ΥΠΟΒΕΣΗ της παγκόσμιας ειρήνης.

Υπεύθυνοι για τα χεχονότα είναι ο κ. Νομάρχης, ο άμεσα προϊστάμενός του Υπουργός Εσωτερικών και φυσικά ο συντοπίτης μας κ. Προθυπουργός που δεν ήξερε ότι τα Χανιά δεν είναι δυνατόν να κυματοκλιούνται από 40 αναρχικούς".

Ανάλογο ψήφισμα εξέδωσε και η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΝΩΣΕΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ η οποία "θεωρεί ότι ο αγώνας για τον διώξιμο των ξένων βάσεων είναι όσο ποτέ άλλοτε επίκαιρος" και ότι "οι κοινωνικοί αγώνες δεν φυλάκίζονται και δεν ποινικοποιούνται".

Στα πλαίσια των κινητοποιήσεων της η Συντονιστική Επιτροπή κατά των Ξένων Βάσεων, διοργανώνει αύριο (σήμερα) το βράδυ στις 8 συναυλία στην πλατεία της Αγοράς.

ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΣΜΟΥ

(ή οι νέες ιδέες στο στρατεύμα)

Στα πλαίσια της ανανέωσης, των νέων ιδεών και της διαπλάσης της νεολαίας στο στρατεύμα, έχουμε πραγματικά κινήσεις για αναμόρφωση της θητείας. Πρώτη κίνηση, η απαγόρευση του ειρηνισμού, πράγμα που ψάνηκε με την 80ήμερη φυλάκιση φαντάρου στην 98 ΝΕΘ. Ο λόγος; Είχε ζωγραφίσει το σήμα της ειρήνης στις αρβύλες του! Αυτή καθαυτή η προσβολή της "πολεμικής αρετής των Ελλήνων" που λέγαμε και παλιότερα, τιμωρείται με 20 ημέρες. Κατά την προσφιλή συνήθεια των αξιωματικών, οι υπόλοιπες μέρες έρχονται από παντού: 20 για ψθορά δημόσιου υλικού (οι αρβύλες), 20 επειδή δεν στεκόταν προσοχή (για να ακούσει τα θεόπνευστα λόγια του διοικητή), και 20 επειδή δεν φορούσε λοκίσσημα (ούτε καν στις αρβύλες δεν τα ζωγραφισα).

Αφού λοιπόν το Υπουργείο Εθνικής Αμυνας εκπλήρωσε τις υποσχέσεις του για ανανέωση, προτείνουμε και εμπéis συνέχιση και ένταση των προπαθειών: Ας ρίξουμε και 20 επειδή δεν ψώναξε "ζήτω οι σύμμαχοι", 20 γιατί δεν έβρισε τον Ερντάμ, 20 γιατί δεν πήγε εθελοντικά στο "Λήμνος", 20 γιατί δεν βλέπει αρκετό CNN, 20 γιατί πρόσβαλε την αισθητική του στρατού με το σήμα της ειρήνης, άντε και 20 ακόμη να γίνουν 200 (για στοργχυλέμμα). Πλού να τον έβλεπαν και σε καμιά πορεία δηλαδή...

Γ.Ε.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ
" ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΠΗΓΑΝ ΦΑΝΤΑΡΟΥΣ "

ΑΘΗΝΑ, 2002: Τριανταπέντε συνολικά νέοι, αυτοκτόνησαν το περασμένο έτος, εξαιτίας της μεγάλης τους θλίψης, γιατί δεν τους πήγαν φαντάρους. Αυτό προκύπτει από έπιστομα στοιχεία, που δεν σηκώνουν αμφισβήτηση.

Το ΚΚΕ με ανακοίνωσή του καταγγέλλει την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ότι εξακολουθούν να υπάρχουν απαράδεκτες συνθήκες επιλογής για το στρατό: "Καθημερινά λαβαίνουμε καταγγέλλει ότι οι εξετάσεις δεν είναι αδιάβλητες και ότι επιλέγονται για το στρατεύμα, μόνο νεολαίοι του ΠΑΣΟΚ. Αυτό αποτελεί άνιση μεταχείριση για τους νεολαίους μας."

Όπως είναι γνωστό, η Ελλάδα, το 1999, υπέγραψε συνθήκη αιώνιας ειρήνης με τη σοσιαλιστική κυβέρνηση της Τουρκίας (που κατέλαβε την εξουσία το 1993, ανατρέποντας τον Ερβεν). Κατόπιν αυτού, εξέλιπαν οι λόγοι, να δικτηρεί η χώρα μας τόσους στρατευμένους. Έτσι, από το έτος 2000, η στρατιωτική θητεία έγινε εθελοντική.

Επειδή όμως υπήρξε μεγάλη προσέλευση εθελοντών (περί τις 150.000 νεοί), η κυβέρνηση αποφάσισε να στρατεύονται οι ικανότεροι, με σύστημα εξετάσεων, όπως στις ανώτατες σχολές, δεδομένου ότι χρειαζόταν στρατός μόνο 10.000 αντρών, για να βοηθά τό λαό σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, π.χ σεισμοί, πυρκαγιές, πλημμύρες. Κατά αυτόν τον τρόπο, ο στρατός έγινε ένα είδος "μεγάλου ελίτ σχολείου", στο οποίο φοιτούν οι "ημέτεροι" και οι γόναι της αστικής τάξης.

Για το λόγο αυτό, δεκάδες διαδηλώσεις έγιναν τους τελευταίους μήνες στην Αθήνα, με αιτήματα: 1) Αξιοκρατικά συστήματα επιλογής, 2) Διαφανείς διαδικασίες των εξετάσεων, 3) Διπλωσιασμός του αριθμού των εισακτέων. Μεγάλη αναταραχή έχει προκαλέσει στη νέα γενιά το πρόβλημα του στρατού. Χαρακτηριστικές είναι οι απόψεις ενός νέου: "Είναι αδικία αυτό που γίνεται. Γιατί μου απαγορεύουν να πάω φαντάρος; Εξό από μικρός, το μόνο που ήθελα, ήταν να υπηρετήσω την πατρίδα. Γιατί τώρα καταρακκώνουν το όνειρό μου; Με τί μούτρα θα βγω στην κοινωνία αν δεν πάω φαντάρος; Τί να την κάνω τη ζωή μου; Τί ζωή είναι αυτή χωρίς ιδανικά; Επιτέλους! Ζητάμε δικαίωμα στο στρατό! Βέλουμε και εμπéis να συμμετέχουμε στις στρατιωτικές διαδικασίες! Στρατός-Παιδεία-Ελευθερία".

Δημ. Γκιβίσσης

ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ ΒΑΥΜΑΣΤΡΙΑ ΕΟΥ
ΑΣΕ ΜΕ ΤΟΡΑ ΝΑ ΖΗΣΩ

-Ετη λαμπρή και πένθιμη αυτή ήπειρο, εκεί όπου στεγάζεται το βασίλειο της COCA-COLA, στη γη της επηχθελίας όπου η απόλαυση του καταναλωτισμού συνυπάρχει με τη στέρηση και τη φτώχεια, που η'ελευθερία και ο πλουραλισμός εναρμονίζονται με την εκκλιση των συνειδήσεων και την εξαθλίωση των μειονοτήτων, που η βία, η εξαθλιωτικότητα, τα ναρκωτικά και η ασφυξία της καρδιάς καλυπτονται πίσω από την τελειότητα που περάχουν οι νόμοι του MARKETING, που η τεχνοκρατία μάχεται την τέχνη και η επιστήμη καταργεί την ίδια τη ζωή.

-Ετη χώρα αυτή των ανιθέσεων όπου ο έλεγχος των MEDIA, καταφέρνει να παρουσιάζει τις μαυρες τούτες μέρες του "ηλεκτρονικού" όπως πολλοί λένε πολέμου, που η βία στολίζει τους δικτάτορες και τους ιμπεριαλιστές και ερπύστριες πλέουν στο αίμα αμέτρητων παιδιών άγιων δίχως φωτοστέφανο, σαν πράξη απελευθέρωσης και δικαιοσύνης. Και δεν είναι η πρώτη φορά...

-Ε'αυτή τη χώρα των απληστων δημιων αφιερώνεται το παρακάτω ποίημα του Μ. Αποστολάτου, στην αναφορά του για τον Πάμπλο Νερούντα.-

Εε μνημονεύω στο καλντερίμι του χρέους,
του Πόδε πατρίδα
παντοδύναμη κοιτίδα
του δολαρίου.

Αμερική χλινκε μπλάβα από την καταισχύνη
η αστεροέσσα και πορφυρή
από το αίμα των παιδιών της μάνας Γής.

Ο Άρλο Γκάθου προσεύχεται στον Ουόλτ Ουίτμαν
για την αναστολή του ξεπεσμού σου
κι οι δύο μαζί βάψισαν στο μαζούτι την όψη τους
για να κρυφτεί η ντροπή στα πρόσωπά τους.
Κάποιες στιχμές ψάχνω να βρω κοινά σημεία σου
με ρόδα ποδηλάτου
κυρίως όταν πείθομαι
πως περιστρέφεται αδιάκοπα
πέραξ του άξονός της
κι η αδικία.

Προπάντων σαν βεβχιώνομαι
για το άδοξο τέλος όσων περιστρέφονται
πέραξ κι εντός της
ανώφελα και ασυστόλως
στ'αριστερό κρατώντας κάποια αδέξια προσχήματα
και στο δεξί τα όπλα του δυνάστη.

Αμερική δε θ'απορήσω αν κάποτε μου πουν
πως το διάστημα
και το κενό
κι όλο το χάος δικής σου είναι κατασκευής και προελεύσεως.

Φύτρα του χάους πορεύεσαι
χωρίς περχαμηνές
ιδανικά
και των εθνών την καθαρή συνείδηση αδιάφορη
για την κενότητα σου
βαρβάρων και ερπετών
καταφυγή
πληγή των αδυνάτων.

**** Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΧΡΕΒΚΟΠΗΣΕ ****

Ε.Δ.

Γιατί; (Ματωμένη έρημος)

Η μάχη τελείωσε. Ο θάνατος πλανάται στον αέρα δερίζοντας
ψυχές

Η έρημος οπαρμένη με σώματα ανθρώπων, καθώς οι θεοί γελάνε
δυνατά

Οι στρατιώτες κοιμούνται βαθιά, μα δε θα ξυπνήσουν ποτέ
Αραγε, αναρωτήθηκες ποτέ γιατί;
Το αίμα γίνεται λάσπη, η σάρκα σαπίζει
Δεν ήξερα γιατί, δε ρώτησαν γιατί, δεν αναρωτήθηκαν γιατί,
Μα τώρα, την απάντηση την δίνει η σιωπή, πένθιμη, βαριά,
επιβλητική
Τα σβησμένα τους μάτια βλέπουν αυτά που εμείς δεν θα δούμε
ποτέ, αυτά που ποτέ δεν ιολήσαμε να αναζητήσουμε
Αραγε, αναρωτήθηκες ποτέ γιατί;

Τα μαρμαίνα λουλουδία
Τα πρόσωπα απλανά από τον πόνο της πρόωρα χαμένης νιότης
αθωότητας χαραγμένα από την θλίψη της ξεοκιομένης
Το μωσαϊκό του μηδενισμού έχει συμμηλωθεί
Γιατί το τίμημα της αγνότητας είναι βαρύ
Κι' όμως η αντίσταση είναι ατουλένια
Και η ζοφερή ελπίδα ποτέ δεν έπαψε να υπάρχει
Όπως το άνθος της ηθικής ποτέ δεν μαράθηκε

Λήθη

Οι πύλες της καρδιάς μου είναι κλειστές
Οι πύλες δεν θα με ξαναπληγώσει, ποτέ πιά
Κανείς δεν θα με ξαναπληγώσει
Ευλογημένο ας είναι το σκοτάδι
Στην αγκαλιά του θα κρυφτώ, αναζητώντας την λήθη
Θεά των ονείρων δείξε μου το δρόμο

Ερωτας της μοναξιάς

Ο άνεμος της παρακμής διαβρώνει τη ψυχή μου
Οι αμφιβολίες πιέζουν
Η λύπη μου πόνος, η θλίψη μου θάνατος
Τα αίσθηματα ξεθωιάζουν, το μίσος, η αγάπη, δεν υπάρχουν
πιά. Τα μάτια μου έχουν πάψει να δακρύζουν και αυτό είναι που
με φοβίζει
Η κενότητα είναι αφόρητη
Η γαμήλινη η κενότητα ...
Τώρα είναι καλύτερα έτσι ... Ποιός ξέρει;
Νόμιζα πως δεν θα ξανασυνέβαινε
Ο θεός των ανθρώπων με πρόδωσε
Άλλος ένας ψεύτης ...
Καθώς το σκοτάδι πέφτει, περιμένω μόνος
Κάποτε θα τελειώσουν όλα
Και οι ξεφτισμένες μνήμες θα θυμίζουν άλλη μιιά χαμένη ψυχή

Σκοτεινός άγγελος

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΓΕΡΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
(Ένας στο χυμό, χιλιάδες περιμένουν τη σειρά τους)

"Από το είδος των τραυμάτων φαίνεται πως ο δολοφόνος είχε πρόθεση να σκοτώσει τον καθηγητή. Τα θλαστικά τραυματικά είναι φοβερά και αλλεπάλληλα", δήλωνε εκείνες τις ημέρες ο ιατροδικαστής κ. Καρβελάς, που εξέτασε τον Ν. Τερπονέρα. Τα στοιχεία που προέκυψαν από την έρευνα των ιατροδικαστών, επιβεβαιώνουν την άποψη αυτή. Ο δολοφόνος χτύπησε τον καθηγητή με λαστί στο κεφάλι και όταν αυτός έσκυψε του κάρφωσε το λαστί στο κεφάλι. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, ώστε ο λαστός διαπέρασε όλον τον εγκέφαλο και βγήκε από το δεξί μάτι.

Απέναντι στα γεγονότα, ο κ. Μπεκίρης μίλησε για ατύχημα, ενώ ο κ. Τάχαρης επέρριψε ευθύνες στον κόσμο που ζήτησε να φύγουν οι τραπούκοι. Προφανώς ο κ. Μπεκίρης μάλλον πιστεύει ότι ο λαστός έπεσε τυχαία στο κεφάλι του Ν. Τερπονέρα (δεν μας λέει όμως προς τα πού πήγαινε), ενώ ο κ. Τάχαρης φαίνεται ότι πιστεύει πως ο καθηγητής επιτέθηκε με το κεφάλι ενάντια στον Καλαμπόκα και αυτός κινούντη με το σιδερολαστό που κράταγε τυχαία στα χέρια του.

Κρίμα που ο νόμος δεν τιμωρεί τονυ άσπλους που απειλούν τη ζωή των ενόπλων, κρίμα που δεν μπορούνε να δικάσουνε τους νεκρούς, κρίμα που οι φοιτητές διαμαρτύρονται. Τουλάχιστον άφου δεν μπορέσανε να δικάσουνε τον Τερπονέρα, καταψέρανε να πιάσουνε τους "αλήτες" που διαμαρτυρήθηκαν για αυτό που έπικν οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης. Κάτι είναι κι' αυτό...

N.M. - Γ.Ε.

Ο ΟΔΟΛΟΦΟΝΟΣ του ΤΕΡΠΟΝΕΡΑ
πρόεδρος της ΟΝΝΕΟ !!!

Ένας από τους δολοφόνους του Νίκου Τερπονέρα, ο Γιάννης Καλαμπόκας (ήδη προφυλακισμένος), επανεκλέχτηκε πρόεδρος της ΟΝΝΕΟ Πάτρας.

Εάν να μην έφτανε αυτή η απύθμενου θράσους απόφαση, ακροδεξιά μέλη της ΟΝΝΕΟ προτείνουν την προώθηση του σε υποψήφιο βουλευτή, αλλά αντιδρούν οι βουλευτές της ΝΔ στο νομό Αχαΐας.

Εμείς πάντως συμφωνούμε με την εκλογή του Καλαμπόκα στη βουλή. Τον περιμένουμε να περάσει από τα μέρη μας !!

Το επόμενο που μένει να δούμε είναι τους ΜΑΤάδες που έκαψαν το "Κ.ΜΑΡΟΥΣΗΣ" διευθυντές της ασφάλειας.

N.M.

Αφιερωμένο στη μνήμη του Ν. Τερπονέρα

Αμφισβήτηση; Που;

Στα μαύρα όνειρα, στις χαμένες ελπίδες, στη τσακισμένη θέληση, στην αδύναμη πίστη

Αδέρφια, να προσεύχεσθε για μένα

Τα δάκρυά σας ας λρέφουν την ψυχή μου

Οι λήνοι σας ας με συντροφεύουν

Μην με ξεχάσετε...

Σκοτεινός Άγγελος

ΜΑΘΑΜΕ ΝΑ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ.

Εν αρχή ήταν το σκότος !

Ο πλούτος των χρωμάτων περιττός.

Το μαύρο ήταν αρκετό για να ζωγραφίσεις το τοπίο.

Και το χειρότερο :

Η ελπίδα είχε εγκαταλείψει τις ψυχές των ανθρώπων,

όπου κάποια ψάλλα τολμούσε να φτερουγίσει εβήνοντας

γρήγορα για να προσθέσει τη στάχτη της στο τοπίο.

Τότε, εντελώς απρόσμενα, κάποιος ζωγράφισε έναν ήλιο.

Έναν όμορφο ζεστό ήλιο.

Κάτι παιδιά άρχισαν να τρέχουν προς τον ουρανό.

Στην αρχή ήταν άλγος. Κατόπιν όμως να σκίσουν τον ουρανό,
να λευτερώσουν μια ακτίνα.

Σκυμένοι στις δουλειές τους, άλγος την πρόσεξαν στην αρχή.

Τώρα τα παιδιά γίνονται πιο πολλά.

Οι ακτίνες γίνονται πιο πολλές.

Όλοι χύρισαν τα κεφάλια στον ήλιο.

Ναι ! Ήταν ακόμα εκεί. Πάντα ήταν εκεί. Πάντα θα είναι εκεί.

Και εμείς πάντα θα τρέχουμε να τον ψάσουμε.

Το αβίζει !

Πιστέψτε με !!

Π.

27-1-1991

Επιμέλεια

Βασικός σκοπός ενός μαθήματος είναι να το περάσουμε. Η διαδικασία του μαθήματος στα αμφιθέατρα της ΑΣΟΕΕ απαιτεί:

- α) ένα μαθητή
- β) είκοσι φοιτητές που να μην καταλαβαίνουν αλλά να κρατάνε ευγενήματα δημειώσει
- γ) εξήντα φοιτητές που ούτε να καταλαβαίνουν ούτε δημειώσει να κρατάνε
- δ) ένα φοιτητή που να καταλαβαίνει και στον οποίο όλοι επαναπαύονται με θαυμασμό, βτορχή, κι εκτίμηση.

Και διακόσιους φοιτητές που κυνηγάε τον κόκορα για να φωτοτυπήσουν τις δημειώσεις του

